یک فیلم سینمایی فرانسوی به دلیل پخش تصاویر جنسی از کودکان حاشیه‌ساز شد

خیزش اجتماعی علیه کودک‌آزاری مدرن نتفلیکس

میلاد جلیل‌زاده
روزنامه‌نگار

«ناناز»، یکی از فیلم‌های مستعمراتی فرانسه است که با بودجه دولتی این کشور ساخته می‌شود. کارگردان این نوع فیلم‌ها از بین اتباع آن‌دسته از کشورهای موسوم به جهان سوم انتخاب می‌شوند که تحت نفوذ فرهنگی فرانسه یا مستعمره آن بوده‌اند و مضمون آنها پشت‌کردن یکی از بومیان این کشورها به سنت کشور خودش و شیفتگی او نسبت به فرهنگ مدرن فرانسه است. هیچ‌کدام از آثار مستعمراتی فرانسه تا به‌حال مخاطبان فراوانی نداشته‌اند، اما با ابزار فستیوال‌های هنری فیلم، در اعتباربخشی به آنها تلاش می‌شود. اصلی‌ترین مسائلی که در این نوع آثار روی آنها تاکید می‌شود، آزادی‌های هنجارشکنانه جنسی است. مثال‌های متعددی از این نوع آثار می‌توان ذکر کرد که حتی آنها هم تماما نه به‌دلیل جذابیت‌های سینمایی خود فیلم‌ها، بلکه به‌دلیل حواشی و واکنش‌ها دیده شده‌اند. آخرین نمونه از این فیلم‌ها که با واکنش‌های بسیار گسترده‌ای در سطح بین‌المللی مواجه شد، ناناز‌ها اولین ساخته مایمونا دوکور است که یک زن سنگالی متولد فرانسه است. این فیلم که دوکور می‌گوید آن را براساس زندگی واقعی خودش ساخته، توانست از تور جشنواره‌ای‌اش که با ساندنس آغاز شد، بسیار دست‌پر برگردد؛ اما ماجرا این بود که این‌بار پخش یکی از فیلم‌های فرانسوی به یک شرکت آمریکایی بزرگ، یعنی نتفلیکس سپرده شد. نتفلیکس هم طی سال‌های اخیر مطابق سنت لیبرال خودش شدیدا به تبلیغ یک‌سری هنجارشکنی‌های جنسی خصوصا همجنس‌بازی پرداخته است؛ اما این‌بار با پخش ناناز‌ها باعث شد اعتراضات خرد و کلانی که طی این مدت از گوشه و کنار دریافت می‌کرد، تبدیل به یک موج بزرگ شود. ناناز‌ها داستان دختر‌چه مهاجر ۱۱ ساله‌ای به‌نام امی است که با مادرش مریم و به‌همراه دو برادر، کوچک‌ترش در آپارتمانی واقع در یکی از فقیرنوین محله‌های پاریس زندگی می‌کند. آنها منتظرند پدرشان از سنگال به خانواده بپیوندد. امی توسط دختر سرکش همسایه، مجذوب رقص و بعضی جذابیت‌های دیگر زندگی فرانسوی می‌شود و درحالی که اینها با ارزش‌های اسلامی مادرش در تضاد است، راه خودش را می‌رود....

واکنش‌ها به این فیلم درحدی گسترده و خشمگین بود که نتفلیکس ناچار شد نسبت به نوع انتشار تبلیغات فیلم عذرخواهی کند. آنها البته تقصیر را به گردن خودشان گرفتند تا خود فیلم تبرئه شود و در ضمن، به این اشاراتی نکردند که به هر حال این مواد تبلیغاتی از خود فیلم استخراج شده‌اند و در آنچه دیده می‌شود، عده‌ای دختر‌چه مجبور به انجام حرکات اغواگرانه جنسی برای تهیه فیلم شده‌اند. واکنش‌ها به این فیلم چند وجه داشت. عده‌ای در توئیتر تصاویری از بستن حساب کاربری‌شان در نتفلیکس منتشر کردند و دیگران را هم به این کار دعوت کردند. این یک موج بزرگ بود. عده‌ای دیگر درخواست‌هایی را برای توقیف این فیلم امضا کردند تا تقدیم محاکم قضایی آمریکا شود. در خارج از آمریکا هم برخودهایی با این فیلم صورت گرفت که مهم‌ترین‌شان ممنوعیت پخش آن در ترکیه بود. این برای اولین‌بار در تاریخ است که از دل فیلم سینمایی، موجی به این بزرگی برای درخواست توقیف یک فیلم سینمایی به راه می‌افتد. این اتفاق در دل خودش خشم‌های فروخورده گذشته و نطفه اتفاقات احتمالی آینده را دارد.

چشنواره‌ها رو به روی مردم

نکته قابل‌توجه درخصوص این فیلم، تور جشنواره‌ای آن است و البته بازخورد‌هایی که طی این مدت دریافت کرد. متصدیان، داوران و منتقدان هیچ‌کدام از این جشنواره‌ها حتی اندکی به حقوق انسانی کودکانی که در این فیلم مورد استثمار جنسی قرار گرفتند، واکنشی نشان ندادند و حتی فیلم را به شکلی آشکارا مبالغه‌آمیز و بیش از اندازه ستایش کردند. این اتفاق، زاویه‌ای را که بین حقوق واقعی انسان‌ها و گفتمان برج عاج (بورژوا) ایجاد شده، بیش از پیش مطرح می‌کند.

سینمای غرب در خدمت برده‌داری

یک نکته دیگر که با نگاه به چنین اتفاقاتی جلب‌نظر خواهد کرد، برخورد ایرانی‌ها با چنین پدیده‌هایی و برداشت آنها از چنین موضوعاتی است. چند سال پیش که برای اولین‌بار مطرح شد که، جشنواره همجنس‌بازان است، این موضوع با واکنش بسیار منفی و همراه با تمسخر عده‌ای از روشنفکران داخلی و نویسندگان مطبوعات سینمایی مواجه شد. کمترین واکنشی که به این جمله صورت گرفت، عبارت پارانویا یا توهم توطئه بود. حالا نه‌تنها در کن و ونیز و برلین، جایزه مستقلی برای اهدا به فیلم‌های همجنس‌بازانه قرار داده شده و آثار سینمایی آمریکا به‌خصوص آنها که توسط نتفلیکس تولید و پخش شده‌اند هم عامدانه و موکدبودن چنین جریانی را ثابت کرده‌اند، بلکه اخیرا خبری منتشر شد که اعلام می‌کرد فیلم‌هایی که از سال‌های ۲۰۲۲ به‌بعد در اسکار شرکت می‌کنند، باید بین عوامل‌شان از همجنس‌بازان و اقلیت‌های قومی، افرادی حضور داشته باشند و این مورد باید درباره بازیگران نقش‌های اصلی و نقش‌های مکمل مهم هم رعایت شود. از این هم علنی‌تر می‌شد گفت هدف نهایی چنین جریانی چیست؟ آنها گام‌به‌گام درحال عادی کردن تمام ناهنجاری‌های عرفی هستند و هدف نهایی‌شان حذف جامعه و بر کرسی نشاندن فرد است. توضیح ارتباطی که بین این هدف و بهره‌وری‌های نظام سرمایه‌داری از آن وجود دارد، بحث مستقلی می‌طلبد؛ اما نکته مهم لزوم خودآگاهی است که این اجازه داده نشود تا به شکل نرم و ناخودآگاه، حساسیت‌های ما از بین بروند و یا چیزی که ابزار استثمار و بهره‌کشی‌مان است، کنار بیاییم. همچنان که روشنفکران اروپایی در آزمون نوع برخورد با فیلمی مثل ناناز‌ها مردود شدند، روشنفکران ایرانی هم نشان دادند که روی آگاهی و حساسیت آنها نمی‌توان حساب ویژه و مطمئنی باز کرد. شاید این جامعه به نسل جدیدی از روشنفکران احتیاج دارد و شاید باید روزگار ورق بخورد و صاحبان گفتمان‌های دیگر که تا به‌حال مهجور مانده‌اند، بیشتر دیده و شنیده شوند. به هرحال نتفلیکس این‌بار صرفا به‌خاطر نوع انتشار تبلیغات ناناز‌ها عذرخواهی کرد اما هیچ تضمینی وجود ندارد که این روند ادامه پیدا نکند و سعی نشود که نهایتا تا چند سال دیگر دنیا با چنین مواردی هم کنار بیاید. هشداری که خیلی‌ها به خودشان می‌دهند این است که اگر امیر فردی، هیچ افسار و مهاری نداشته باشد و کاملا با اولویت‌های مادی و سودانگارانه پیش برود، از لحاظ جنسی به مطالبه چیزهایی خواهد رسید که نه‌تنها انتظام اجتماعی را در هم می‌کوبند، بلکه لاجرم مستلزم استثمار دیگران هم هستند. حرمسرای شاهان نمونه روشنی از این قضیه است. یک نفر به‌واسطه قدرتش و برای اطفای غریزه تنوع‌طلبی، ده‌ها یا صدها زن را برده جنسی خودش می‌کند. در نوع مدرن فردگرایی بی‌لجام هم ابتدا مطرح می‌شود که افراد حق دارند اگر دوست داشتند با همجنس خودشان ارتباط جنسی داشته باشند یا حتی با هر دو جنس. طبیعتا می‌شود در ادامه و طبق همین منطق استدلال کرد که آنها حق دارند اگر دوست داشتند و امکانش برایشان فراهم بود، با کودکان هم رابطه برقرار کنند. آیا نباید از چنین آینده‌ای ترسید و روی آن حساسیت نشان داد و آیا رسالت روشنفکری، چنین اندارخبرهای و حساسیت‌سازی‌هایی نیست؟ در سال ۲۰۲۰ میلادی، فیلمی مثل ناناز‌ها نهایتا توانست در تور جشنواره‌ای‌اش تحسین شود و وقتی به مرحله نمایش عمومی رسید، با واکنش‌های منفی مواجه شد. این روند می‌تواند ادامه پیدا کند و مثلا ۱۰ سال بعد در سال ۲۰۳۰ میلادی، از مرحله نمایش عمومی هم عبور کند و درحالی که ازبس تکرار شده و عادی شده که برای کسی رمقی نمانده تا اعتراض کند، قلعه دیگری از هنجارهایی را که تمدن بشری پس از قرن‌ها بنا کرده است بدون تیت اصلاح، یکجا فروبریزد. حتی کارشناسانی از دل خود جامعه آمریکا هم می‌گویند برای آینده بابت چنین چیزی می‌ترسند. اینکه دنیای لیبرال می‌تواند به چشم‌انداز خود در سال ۲۰۳۰ برسد یا نه، هنوز کاملا مشخص نیست؛ اما از واکنش‌ها به فیلم ناناز‌ها معلوم شد جاده برای آنها چندان هم هموار نیست و حتی ممکن است اتومبیل‌شان را واژگون کند.

درباره فیلم و کارگردان آن

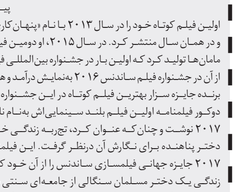

ناناز‌ها با نام اصلی فرانسوی: Mignonnes و انگلیسی: Cuties یک فیلم کمدی-درام است که زیرمجموعه ژانر داستان بلوغ-Coming of-agestory» هم تعریف می‌شود. کارگردان این فیلم مایمونا دوکور، در پاریس از پدر و مادری سنگالی‌تبار متولد شد و همان‌جا رشد کرد. تحصیلات او نه در رشته سینما، بلکه زیست‌شناسی از دانشگاه پیرو ماری کوری بود. او اولین فیلم کوتاه خود را در سال ۲۰۱۳ و در همان سال منتشر کرد. در سال ۲۰۱۵، او دومین فیلم کوتاه خود را با نام مامان‌ها تولید کرد که اولین بار در جشنواره بین‌المللی فیلم تورنتو ۲۰۱۵ و پس از آن در جشنواره فیلم ساندنس ۲۰۱۶ به‌نمایش درآمد و همچنین به‌طور مشترک برنده جایزه سرار بهترین فیلم کوتاه در این جشنواره شد.

دوکور فیلمنامه اولین فیلم بلند سینمایی‌اش به‌نام ناناز‌ها را در اوایل سال ۲۰۱۷ نوشت و چنان که عنوان کرد، تجربه زندگی خودش را به‌عنوان یک دختر پناهنده برای نگارش آن درنظر گرفت. این فیلمنامه سرانجام در سال ۲۰۱۷ جایزه جهانی فیلمسازی ساندنس را از آن خود کرد. این فیلم براساس زندگی یک دختر مسلمان سنگالی از جامعه‌ای سنتی ساخته شده است که در میان دو ارزش متضاد، ارزش‌های سنتی و فرهنگ اینترنتی، گرفتار شده و در عین حال در مورد ابرجنسی بودن تمایلات دختران، پیش از نوجوانی صحبت می‌کند. ناناز‌ها برای اولین بار در بخش مسابقات دراماتیک سینمای جهانی جشنواره فیلم ساندنس ۲۰۲۰، در ۲۳ ژانویه ۲۰۲۰ به‌نمایش درآمد و جایزه کارگردانی گرفت و نامزدی جایزه بزرگ هیات داوران را به‌علاوه تمجید از فیلمنامه‌اش به‌دست آورد.

اولین بار در تاریخ آمریکا؛ صدها هزار امضا برای توقیف یک فیلم

روایتی در توصیف این فیلم نوشت: «چهار دختر نوجوان را به تصویر می‌کشد که لباس‌های تشویقی آشکار (مشوق جنسی) به تن می‌کنند و عکس‌های تحریک‌آمیزی از خودشان در اینترنت ارسال می‌کنند که در شبکه‌های اجتماعی با واکنش‌های جنسی مواجه می‌شود. در ادامه گزارش روایتی آمده است که «شورای تلویزیونی والدین» از نتفلیکس درخواست کرده این فیلم را که دارای درجه M است از سایت حذف کند. درجه M نام قدیمی‌تر همان درجه GP است که معنی تذکر قاطع به والدین را دارد و می‌گوید والدین باید برای اجازه دادن به بچه‌های خودشان جهت دیدن این فیلم‌ها دقت کنند. بلافاصله هشتگی در توئیتر انگلیسی‌زبان به راه افتاد که درآن، کاربران از هم دعوت می‌کردند به‌دلیل پخش چنین فیلمی، همگی حساب کاربری‌شان در نتفلیکس را مسدود کنند. بسیاری از کاربران تصویری از مسدود کردن حساب کاربری‌شان در نتفلیکس را پیرو همین موج توئیتری منتشر کردند. کلر هوچان، کاربر توئیتر راجع‌به این فیلم در صفحه شخصی‌اش نوشت: «این بسیار آشکار است که فیلم به‌ابتذال می‌کشاند از جامعه‌ای سنتی ساخته شده است که در میان دو ارزش متضاد، ارزش‌های سنتی و فرهنگ اینترنتی، گرفتار شده و در عین حال در مورد ابرجنسی بودن تمایلات دختران، پیش از نوجوانی صحبت می‌کند. ناناز‌ها برای اولین بار در بخش مسابقات دراماتیک سینمای جهانی جشنواره فیلم ساندنس ۲۰۲۰، در ۲۳ ژانویه ۲۰۲۰ به‌نمایش درآمد و جایزه کارگردانی گرفت و نامزدی جایزه بزرگ هیات داوران را به‌علاوه تمجید از فیلمنامه‌اش به‌دست آورد.

آن‌شروع شد. پیش‌پرده‌ای از این فیلم که قرار بود از ۹ سپتامبر در نتفلیکس کانادا منتشر شود، چهار دختر کوچک را نشان می‌داد که در چند صحنه به‌طور تحریک‌آمیزی به رقص می‌پردازند و لباس‌هایی با پوشش ناامنا سب پوشیده‌اند. نتفلیکس نامنا بیانیه‌ای که از طریق ایمیل به رسانه‌های مختلف دنیا فرستاد، برای نحوه بازاریابی فیلم عذرخواهی کرد و گفت که تصاویر و توضیحات را به‌روز کرده است. «ما عمیقا از شگردهای هنری نامناسبی که برای انتشار فیلم «ناناز‌ها» استفاده کردیم متاسفیم.»، اما آیا این کافی بود؟ نتفلیکس صرفا بابت نوع گزینشی که از صحنه‌های این فیلم برای تبلیغات آن کرده بود عذر خواست؛ اما مشکل منتقدان و معترضان به‌طور اساسی با انتشار این فیلم و به‌طور اساسی‌تر با ساخته شدن آن بود. چندین دادخواست که خواستار توقیف فیلم «ناناز‌ها» هستند در روزهای اخیر با هزاران امضا تنظیم شده است.

یکی از این دادخواست‌ها، که در زمان نوشتن این گزارش بیش از ۲۸۰۰۰ امضا به‌دست آورده است، از نتفلیکس خواستار حذف این فیلم است چون «باعث تبلیغ پورنوگرافی کودکان می‌شود» در این دادخواست آمده است؛ «فیلم ناناز‌ها کودکان را نشان می‌دهد که لباس تحریک‌آمیز می‌پوشند، درحال رقص جنسی هستند و قطع برای بینندگان بزرگسال زنده‌بندی می‌شود. اتفاقا این برنامه برای سرگرمی بزرگسالانه تهیه شده که کودک‌دوست هستند. لطفا این طومار را برای محافظت از کودکان‌مان از بهره‌برداری در فیلم‌ها امضا کنید.» دادخواست دیگری این فیلم را «نفرت‌انگیز» و «خطرناک» توصیف کرده است.

> واکنش‌ها به این فیلم درحدی گسترده و خشمگین بود که نتفلیکس ناچار شد نسبت به نوع انتشار تبلیغات فیلم عذرخواهی کند. آنها البته تقصیر را به گردن خودشان گرفتند تا خود فیلم تبرئه شود و در ضمن، به این اشاراتی نکردند که به هر حال این مواد تبلیغاتی از خود فیلم استخراج شده‌اند و در آنچه دیده می‌شود، عده‌ای دختر‌چه مجبور به انجام حرکات اغواگرانه جنسی برای تهیه فیلم شده‌اند

ترکیه و اولین مورد استفاده از قانون توقیف

در ترکیه اما کار به هشدارنگرفتن و درخواست نکشید. سازمان دیده‌بان RTUK Netflix ترکیه، دستور حذف این فیلم سینمایی فرانسوی از سیستم ترکی نتفلیکس را به اتهام ترویج استثمار کودکان داد. این سازمان ناظر روز پنجشنبه در یک بیانیه مطبوعاتی گفت که نتفلیکس اکنون ملزم به حذف «ناناز‌ها» از پورتال ترکی خود است و با این کار رسما از اختیارات جدید دولت ترکیه درخصوص شبکه‌های اجتماعی استفاده می‌کند که سال گذشته به صورت قانونی اعطا شده است. این سازمان ناظر، چنین تصمیمی را به اتفاق آرای اعضای هیات‌مدیره‌اش که توسط احزاب مخالف انتخاب شده‌اند، اتخاذ کرد و به‌عبارتی درمورد آن یک وفاق و هم‌سویی کلی بین دیدگاه‌های سیاسی مختلف در ترکیه وجود داشت. وزارت خانواده و سیاست‌های اجتماعی ترکیه ماه گذشته گفت این فیلم ممکن است باعث شود کودکان در برابر سهل‌انگاری مورد سوءاستفاده قرار بگیرند و بر رشد روانی اجتماعی آنها تاثیر منفی گذاشته شود و خاطرنشان کرد که این فیلم مانند یک فیلم کودکانه به‌نظر می‌رسد اما دارای رتبه‌بندی ۱۸+ است. پس از لازم‌الاجرا شدن قانون جدید در سال گذشته، به ناظر پخش ترکیه، قدرت سانسور سیستم عامل‌های تلویزیونی آنلاین و سایت‌های استریم مانند نتفلیکس داده شده است. حالا درحالی اعضای هیات‌مدیره این سازمان ناظر از جناح‌های مختلف بر سر ممنوعیت پخش یک فیلم در ترکیه توافق می‌کنند که پیش از این درمورد تشکیل چنین نهادی اختلاف نظرهایی وجود داشت. مدافعان تشکیل این نهاد می‌گفتند این قانون برای امنیت ملی و اخلاق عمومی از کشور حیاتی است؛ اما منتقدان هشدار می‌دادند که از این قوانین برای کنترل رسانه‌های مخالف و سایر سیستم‌عامل‌ها استفاده می‌شود. این قانون که در سال ۲۰۱۹ توسط پارلمان ترکیه تصویب شد، غول‌های استریم بین‌المللی یا شبکه‌های تلویزیونی آنلاین را نیازمند به اپجاد دفتر‌های محلی، گشایش دفاتر در ترکیه و خرید مجوزهای دولتی با هزینه‌ای بیش از ۱۷۰۰۰ دلار می‌کرد.

ادامه در صفحه ۱۳

ادامه از صفحه ۱۲

مقاله‌ای به قلم جاد پکنولد، فیلسوف مشهور آمریکایی، به بهانه انتشار فیلم ناناز‌ها و درباره لزوم مقابله با سیطره تدریجی لیبرالیسم بر بدن‌ها و ذهن‌های جامعه

کنجکاوی یک گناه است

جاد پکنولد، فیلسوف آمریکایی

آنچه در ادامه می‌خوانید، مقاله درخشانی از دکتر جاد پکنولد، فیلسوف مذهبی اهل ایالات‌متحده، راجع‌به فیلم ناناز‌ها و جنجال‌های آن است. این مطلب نه‌تنها هشداری به جامعه آمریکا و کسانی است که در سایر نقاط دنیا این جامعه را فیلمه خودشان قرار داده‌اند؛ بلکه تبیینی از چگونگی سیطره نرم و تدریجی لیبرالیسم بر بدن‌ها و ذهن‌های مردم جهان هم است. با خواندن این مقاله می‌شود به این هم فکر کرد که اگر علم‌الهیات شکل عملی و اجتماعی بگیرد، تا چه اندازه خواهد توانست در نقد لیبرالیسم یک عنصر فعال و موثر باشد. دکتر جاد پکنولد در سال ۲۰۰۵ دکتری خود را از دانشگاه کمبریج (انگلستان) دریافت کرد و از سال ۲۰۰۸ استاد الهیات تاریخی و سیستماتیک در دانشکده الهیات دانشگاه کاتولیک آمریکا در واشنگتن دی‌سی شد. پکنولد پنج کتاب تالیف یا ویرایش کرده است که هرکدام اندیشه‌های سنتاً گوستین را با استدلال‌های فلسفی و کلامی مدرن مرتبط می‌دانند؛ ازجمله، تغییر کلام پسالیبرالی (۲۰۰۵)، وعده استدلال کتاب مقدس (۲۰۰۶)، زمان، مراسم مقدس و سیاست رستگاری (۲۰۰۸)، مسیحیت و سیاست (۲۰۱۰) و همنشینی تی. اند. تی. کلارک با آگوستین و الهیات مدرن (۲۰۱۴). پروفسور پکنولد همچنین به‌طور مکرر در بحث‌ها در میدان عمومی شرکت می‌کند. اوستوین‌های هفتگی در یکی از قدیمی‌ترین مجلات کاتولیک جهان دارد و به‌طور منظم برای نشریات دیگر می‌نویسد. پروفسور پکنولد به‌دلیل نظرات خود درمورد وقایع روزانه، اغلب مورد جست‌وجو قرار می‌گیرد و در صدها خبری که در رسانه‌های سراسر جهان مانند نیویورک تایمز، وال استریت ژورنال و واشنگتن‌پست منتشر می‌شود، از او نقل قول شده است.

مقاله‌ای که می‌خوانید، روز گذشته در سایت First Things (به‌معنای اولین چیزها) منتشر شده است. موسسه First Things یک سازمان بین‌المذاهب، غیرحزبی و آموزشی است که در سال ۱۹۸۹ توسط ریچارد جان نوهایوس و همکارانش برای مقابله با ایدئولوژی سکولاریسم تاسیس شد. این موسسه اصرار دارد که میدان عمومی باید صریح باشد و نگران است که چرا ایمان در شکل دادن به گفت‌وگوی عمومی جامعه یا شکل دادن به سیاست‌های عمومی جایی ندارد.

!!!

چرا نباید ناناز‌ها را تماشا کنیم؟

این اولین کارگردانی مایمونا دوکور، فیلمنامه‌نویس و فیلمساز ۳۵ ساله فرانسوی-سنگالی است... داستان از تجارب خود دوکور در جهت‌یابی بین فرهنگ محافظه‌کار مسلمان در خانواده‌ای سنگالی و دنیای آزاد سکولاریسم فرانسه الهام گرفته شده است. او بازدید از یک مراسم استعداد‌یابی آماتور در پاریس و دیدن دختران جوان برای اولین‌بار روی صحنه با لباس کوتاه و شفاف کاملا جنسی را به یاد می‌آورد. او به یاد می‌آورد که «آنها به شیوه‌ای بسیار جنسی می‌رقصیدند...» و می‌گوید: «من تغییر شکل پیدا کردم، با ترکیبی از شوک و تحسین صحنه را تماشا می‌کردم. از خود پرسیدم که آیا این دختران جوان می‌فهمند که چه می‌کنند؟»

حالا آن تجربه شوک‌کننده و تحسین‌شده در قلب فیلم ناناز‌هاست. یک دختر حدودا ۱۱ ساله به نام امی (با بازی فنحیا یوسف‌عبدالله) که وارد یک مسابقه twerking-قر سریالا، نوعی رقص است که در آن، رقصنده با انجام حرکات سریعی نشیمن‌گاه خود را به بالا و پایین حرکت می‌دهد، درحالی که اندکی قوز کرده، به گونه‌ای که از نظر جنسی جلب‌توجه کند. می‌شود که در آن پیراهن حیای مسلمانی را می‌شکاند و به‌خاطر تایید شدن در گروه همسالان، در شبکه‌های اجتماعی به دنیای ایزار جنسی می‌پیوندد. دوکور فکر می‌کند که فیلم او روی سن و با تمرکز روی لنز، نسبت به جنسی شدن دختران جوان انتقادات از این قضیه می‌کند. در صنعتی که نوعی داستان‌سرایی عجیب و غریب و بین‌فرهنگی را که توسط فیلمسازی فرانسوی-سنگالی ارائه شده، پیشنهاد می‌کند، جای تعجب نیست که این فیلم در ساندنس برنده جایزه شده است.

با وجود تحسین بسیار نخبگان فرهنگی، از همان لحظه‌ای که نتفلیکس تبلیغات خود را با پوسترهای دختران بزرگسال که به شیوه‌ای اغواگرانه حرکات جنسی انجام می‌دادند، شروع کرد، فیلم دوکور مورد انتقاد قرار گرفت. ظاهرا هرگز به ذهن مدیران شرکت‌های سرگرمی نمی‌رسد که چنین فیلمی مشکل‌سازِ تلقی شود. نخبگان فرهنگی آن را به‌عنوان یک داستان پیچیده درمورد جنسی شدن پیش از حد دختران جوان و بررسی تنش بین فرهنگ‌های مسلمان و لیبرال، مورد تایید قرار داده بودند. اما توده‌ها تقریبا به‌اتفاق آرا اعضای اخلاقی فوری به ایده فیلمی درباره بیداری جنسی یک کودک ۱۱ ساله پاسخ دادند. خیلی‌ها با بدبینی انفجاری پرسیدند که چگونه فیلمی درباره جنسی کردن کودکان می‌تواند مشکل جنسی کردن کودکان را حل کند؟

در یک عذرخواهی پس از اعتراض عمومی، نتفلیکس اظهار داشت که این شرکت برای بازاریابی و «شیوه‌های هنری نامناسب» که برای تبلیغ این فیلم استفاده کرده، بسیار متاسف است و افزود که این پوستر و تیزر، نماینده و نشان‌دهنده واقعیت این فیلم فرانسوی نیست که در ساندنس هم شرکت داشته است. نتفلیکس می‌خواست با این عذرخواهی، تقصیرها را به گردن خودش بیندازد. بااین‌حال، بخش بازاریابی، از کلیپ‌ها و عکس‌های خود فیلم نیز استفاده کرده است که دختران جوان را در حالت‌های اغواگرانه و حالت‌های مختلف برهنه‌سازی به تصویر می‌کشد. منتقدان پاسخی منطقی دادند که به نظر می‌رسد بخش کمی از مشکل در بازاریابی باشد و بیشتر در موضوع اصلی فیلم است. عده‌ای روند گسترده‌تری را به نمایش گذاشتند و گفتند که این نه‌تنها عادی‌سازی نگاه پدوفیل محسوب می‌شود بلکه جامعه لیبرال بالاخره به تلویزیون منحرف خود رسیده است. پس از عذرخواهی نکردن نتفلیکس (بابت انتشار کلی این محصول)، رابرت پی. جورج از پرینستون مفاهیم گسترده‌تری را بیان کرد: «من مدت‌ها بود که گفته بودم کثیف‌ترین راز کوچک جامعه ما، جنسی شدن کودکان است. این فقط مخفی بود؛ به این معنا که مردم می‌توانستند تظاهر کنند که نمی‌دانند. حالا با استفاده از نتفلیکس، این تظاهر به ندانستن، دیگر امکان‌پذیر نیست. می‌دانید چرا؟ همه می‌دانند! هیچ‌کس نمی‌تواند دانستن آن را منکر شود.»

صبر حساب و هوشیارانه در قبال کارهای هنری چالش‌برانگیز، اغلب ستودنی است. بااین‌حال، در این مورد، من فکر می‌کنم از نظر اخلاقی، واکنش‌هایی که در مقابل این دهان‌بستگی صورت گرفت، نسبت به اعتمادی که نخبگان اغلب به مجریان تایید‌شده تولیدات فرهنگی دارند، بسیار قابل اعتمادتر است. این فیلم از ما دعوت می‌کند تا ساعت‌ها به تصاویر جنسی‌شده دختران جوان در پس‌زمینه حساب اسلامی و دوگانه عزت و فروتنی، نگاه کنیم و بپهشان عادت کنیم. اهداف فیلمساز یا نتفلیکس هرچه باشد، مدیوم آمریکایی شما هنوز از نظر اخلاقی آن‌قدر به خواب نرفته که بتواند نسبت به کمپانی بعدی کور شود. همه ما مدت‌هاست که راهپیمایی پایدار اخلاق جنسی مترقی را مشاهده کرده‌ایم و مرزهای اخلاقی را یکی پس از دیگری در موهوم‌ترین و غیرعادی‌ترین زمینه‌ها سرنگون کرده‌ایم. مراحل اوبرگفل Obergefell (قانونی شدن ازدواج همجنس‌بازان آمریکا در سال ۲۰۱۵) تا قانون Bostock (قانونی که در سال ۲۰۲۰ تصویب شد و اخراج کارمندان شرکت‌ها به‌دلیل تمایل به همجنس‌بازی را ممنوع می‌کرد) فوق‌العاده سریع بود و همان‌طور که ایالت کالیفرنیا پیشنهاد می‌کند سن رضایت به رابطه جنسی، به ۱۴ سال کاهش یابد، گروه‌هایی مانند MAPs (افراد کم‌سال جذب شده)، به‌عنوان یک گرایش جنسی پدوفیلی، کودکان را دارای حق ورود به جامعه دگرباشان جنسی تحت‌عنوان حمایت از این قانون می‌کنند. بسیاری از آنها به‌صورت مستقیم آماده هستند. داون هاوکینز، مدیر اجرایی مرکز ملی بهره‌برداری جنسی، این کار را انجام داده است؛ با بیان اینکه فیلم ناناز‌ها به‌وضوح کودکان را دارای حق ورود به جامعه دگرباشان جنسی تحت‌عنوان حمایت از این قانون می‌کنند. بسیاری از آنها به‌صورت مستقیم آماده هستند. داون هاوکینز، مدیر اجرایی مرکز ملی بهره‌برداری جنسی، این کار را انجام داده است؛ با بیان اینکه فیلم ناناز‌ها به‌وضوح کودکان و به‌ویژه دختران ریگانرنگ (همجنس‌باز) را رسمی می‌کند. صنعت پورنوگرافی براساس این کلیشه‌ها بنا شده است و نتفلیکس با نمایش چنین کودکانی، صفحه‌ای از این کتاب را تالیف می‌کند. نتفلیکس باید فورا این عمل را متوقف کند. دادخواست برای حذف (توقیف) فیلم در گردش است. این دادخواست دقیقا آنچه را که مدافعان فیلم انکار می‌کنند، بیان می‌کند، یعنی اینکه ناناز‌ها یک دختر ۱۱ ساله را برای لذت تماشای کودک‌شناسان «ابزار جنسی می‌کند و بر فرزندان ما تاثیر منفی می‌گذارد.» ممکن است مشاهده حساس و پیچیده‌ای از ناناز‌ها داشته باشید. بسیار خب! می‌توانید دیدگاه متفاوتی از فیلم به ما ارائه دهید؟ شاید. حتی برخی ممکن است ما را متقاعد کنند که فیلم، همان موضوعی را که مردم از آن عصبانی هستند، محکوم می‌کند. ما کاملا قادر هستیم به خود تلقین کنیم که با تماشای عیاشی در «چشمان کاملا باز» کوبریک، واقعا سرانجام گناه را مطالعه می‌کنیم. ما همچنین مانند لوط کاملا قادریم دختران‌مان را برای حفظ حق پیشکش کنیم. بله این وجود همه‌ما هرار اصلا در این دادخواست علیه فیلم ناناز‌ها حاکی از آن است که دیگر جهانی که عادت کرده است «عبور از مرزها» را برابش عادی‌سازی کنند، این اعتماد را نسبت به چنین مسائلی ندارد. جفری اپستین (جفری اپستین متولد ۱۹۵۳ و درگذشته ۱۰ آگوست ۲۰۱۹ یک سرمایه‌دار سرشناس آمریکایی که به اتهام دلالی سکس و سوءاستفاده جنسی از دختران نابالغ متهم بود) به‌طور منظم در هارواردِ و هالیوود، آسیب و ساندنس حضور داشت. من به‌راحتی می‌توانم تصور کنم که او به‌عنوان حرکت پیشروانه و منتقدانه فرهنگی و هنری، طبق سنت رمان «لولیتا» نابوکوف، یک فیلم دارای درجه R درمورد بیداری جنسی کودکان را تامین مالی می‌کند. (رمان لولیتا، داستان یک استاد ادبیات وان‌پرینش به نام هامبرت هامبرت است که عشقی بیمارگونه به دختری ۱۲ ساله به نام دلورس هیز (ملقب به لولیتا) دارد و چون پدرخوانده او می‌شود، با او وارد رابطه عاشقانه می‌شود. آنها پس از مرگ مادر دلورس به سفر می‌روند و رابطه جنسی کامل دارند) باید حواس‌مان را جمع کنیم. ما باید از فرزندان خود محافظت کنیم. ما باید مراقب آن جاده‌ای باشیم که با دقیق‌ترین اهداف آسفالت شده است.

در این مدرسه بیش از ۱۵۰ معلم و دبیر و استاد به سرپرستی علی عبدالعالی، دانش‌یار دانشگاه علوم‌ومنت، مسئولیت تولید و برنامه‌سازی ویدئوهای آموزشی را برای دانش‌آموزان عهده‌دار هستند.

این ۱۵۰ معلم و استاد در بیش از ۲۰ دپارتمان علمی و مهارتی همچون ادبیات، فیزیک، شیمی، زیست‌شناسی، تاریخ، جغرافی، اجتماعی، ریاضیات، هندسه، دینی، مفاهیم قرآن، عربی، زبان انگلیسی، مهارت، هنر و خلاقیت، ورزش و سلامت و گیمیفیکیشن مشغول فعالیتند.

در مدرسه فیلیمو که کاری از صباباد است، دروس مقاطع دبستان ۱و۲ و متوسطه ۱ به‌صورت پوشاه در قالب ویدئوهایی مشتمل بر نمایش، آزمایش، بازی و انواع ویدئوگرافی‌ها ارائه می‌شوند.

چارسو

کارگردان «کفرناحوم» خواستار بررسی بین‌المللی انفجار بیروت شد

به گزارش خبرگزاری مهر به نقل از وراینی، نادین لبکی، کارگردان فیلم نامزد دریافت جایزه اسکار، «کفرناحوم»، پنجشنبه به‌ملاقات‌های مجازی فستیوال فیلم‌ونیز بیوست و ضمن صحبت درباره سینما از وضعیت کشورش هم حرف زد. وی گفت: «دقیقا یک ماه پیش، ما بزرگ‌ترین انفجار غیرهسته‌ای تاریخ را داشتیم. یک خانه در بیروت نیست که آسیب ندیده باشد؛ یک خانواده نیست که تحت تاثیر قرار نگرفته باشد؛ همه اینها به‌خاطر یک فاجعه به‌وجود آمده به‌دست انسان و نتیجه سال‌ها بی‌توجهی دولت فاسد و بی‌کفایت لبنان است.» لبکی افزود: «ما واقعا از حدس‌ها و تئوری‌های توطئه خسته شده‌ایم، کمک لازم داریم. باید حقیقت را بدانیم و نیازمند تحقیقی بین‌المللی هستیم. یک بار هم که شده، باید درک کنیم چه اتفاقی افتاد و چه‌کسی سعی داشت ما را بکشد. شاید بعضی مواقع باید به‌درنین چیزها را پشت سر گذاشت تا سفر سخت را آغاز کرد.»

به باور او رخدادهای عظیمی که طی ماه‌های اخیر هم در بیروت و هم در سراسر جهان شکل گرفته‌اند، ضرورت تغییر را افزایش داده‌اند. لبکی گفت: «۲۰۲۰ سال سختی برای همه بوده است. حس می‌ک